

T-201. 2023.06.25 vasárnap
Jób élete 4.rész

Kedves Gyerekek!

Jób történetét folytatva, szóltam arról, hogy a vagyona és gyermekei elvesztése után a testi szenvedésben próbálta meg őt az Úr. Fekélyek borították a testét tetőtől talpig, amik beforradtak, majd újra kifakadtak, testét férgek és porkéreg borította. Ez az iszonyatos látvány fogadta három barátját, a témáni Elifázt, a sukhi Bildádot és a naamai Czófárt, akik hallva a nagy csapást vigasztalni mentek hozzá. Alig ismertek rá, hangosan sírtak és hét nap és hét éjjel mellette ültek a földön és egy szót sem szóltak, mert látták nagy kínjait. Itt egy kicsit szeretném felhívni a figyelmeteket az együttérzés fontosságára. Akkor tudunk a legjobb támaszok lenni mások nyomorúságában, ha azonosulunk, átérezzük problémáit fájdalmait. Az segíthet ebben bennünket, ha átmentünk már hasonló eseményeken. Természetesen nem lehet mindenkinek minden próbatételt megélni, más-más utat szán Isten egy-egy embernek. Viszont életünk során élénk hozhat hasonló problémában szenvedőket, mint amilyenek mi már átmentünk. Így valódi együttérzéssel segíthetünk. Ilyenkor lehet, hogy elég, ha csak éppen meghallgatjuk az illetőt, már az is könnyebbség neki, ha elmondhatja baját. Az nem segít, ha megpróbáljuk kioktatni, hogy biztosan ilyen-olyan múltbéli hibájából erednek a próbái. Ebben nekem is hiányosságaim vannak, mert sokszor én sem voltam elég megértő családtagjaimmal. Meg kell tanulnunk beleérezni magunkat mások helyzetébe és azt is, hogy ne mondjuk ki rögtön azt, amit gondolunk, hanem kérdezzük meg magunktól: az Úr Jézus mit tenne ebben a helyzetben. Úgy emlékszem volt is egy ilyen mozzanat aminek ez volt a fő vezérfonala: Mit tenne Jézus? Ha ezt tartjuk szem előtt, akkor tudunk vigaszok lenni más bajában.

Miután így sokáig együtt ültek a barátok, végül Jób szólalt meg és megátkozta születése napját. ***”Vesszen el a nap, amelyen születtem, az éjszaka, mely tudta, hogy fiú fogant! Legyen sötét az a nap ne törődjék vele Isten odafönt, ne ragyogjon rajta napsugár!”*** Ezek után még sok miért kérdés hangzik el Jób ajkáról az ő nyomorúságában. Miért nem halt meg amikor született? stb. Felmerülhet bennetek a kérdés, hogy egy Istenfélő, igaz ember miként mondhat ilyeneket? Megátkozza születése napját és panasza nyitja száját. Sokan igazán nem is tudjuk megérteni, mert még nem kerültünk olyan nagy nyomorúságba, mint ő. A lelki szenvedés, gyász mellett, szörnyű viszketése, kisebesedett bőre és a férgek, nem hagyták még este sem nyugodni. Nem tudta kipihenni magát, szünni nem akaró kínjai miatt. Gondolom, mindannyian ismeritek az érzést milyen az, ha nem tudjátok kipihenni magatokat. Szinte egész nap nyugtatók vagytok, rossz a kedvetek, esetleg fejfájás is gyötör. Jób, pedig napról-napra érezhette ezt, és nem látta a végét. Még azt is mondja: ***„Mikor azt gondolom, hogy vigaszt nyújt az ágyam, panaszomat enyhíti fekhelyem, akkor álmokkal rettentesz, látomásokkal rémítesz meg engem. Inkább választom a fulladást, inkább a halált, mint e csontvázat. Elég volt az életemből, nem kell tovább!”*** Ezekből a mondataiból látszik, hogy a testi nyomorúságok mellett még rettenetes álmai és látomái is voltak. A sátán nagyon jól tudta, hogyan kínozza Jóbot, mivel tudja őt legjobban reménytelenségbe taszítani. Látjuk, hogy ezek a nyomorúságos idők annyira elkeserítették Jóbot, hogy szeretett volna meghalni. A sátán, aki emberölő volt kezdettől fogva, azon mesterkedett, talán azt remélte, véget vet majd önmaga életének. De Isten nagyon jól tudta, mit mérhet hűséges gyermekére, nem hagyta feljebb kísérteni, próbálni, mint, amit elhordozhatott.

„Mert amitől leginkább rettegetem , az szakadt rám, és amitől féltem, az ért utol engem.” Ez, amit itt Jób mond nagyon érdekes dolog. Isten épp azt engedte meg az életében, amit leginkább el szeretett volna kerülni. Hamar odalett a gazdagság, a család, az egészség is. A gazdag emberek nagy része attól fél, hogy mi lesz a vagyonával, fél nehogy elveszítse azt. Úgy gondolom most sokan viszonylagos jólétben élünk, és ezt nagyon könnyen megszoktuk. Nagyon nehezen viseljük, ha egy kicsit jobban össze kell húznunk magunkat anyagilag. A gyermekeihez is nagyon sok szülő úgy ragaszkodik, hogy még, amikor felnőnek, sem tudja őket elengedni. Sok házasság emiatt tönkre is mehet. Az egészségünk elvesztésétől talán minden épp ember fél. Senki nem szeret szenvedni. Miért van az, hogy épp abban próbál meg az Úr, ami a legfájóbb pont az életünkben? Úgy gondolom, hogy aminek az elvesztésétől tartunk, ahhoz nőtt hozzá leginkább a szívünk. Ragaszkodunk hozzá, mert valamiért az jó nekünk és nem akarjuk annak hiányát. Isten szeretné elfoglalni ezt a helyet a szívünkben, amit ezekhez a dolgokhoz való ragaszkodás tölt be. Aki valóban keresi az Ő tetszését, az kész letenni önmagától ezeket a dolgokat. Pál azt mondja, hogy Krisztusért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. Azt kívánom mindnyájunknak, hogy ez legyen életünk vezérfonala és ne ragaszkodjunk semmihez.

Ámen